Orędownik Samorządu

ORGAN ZWIĄZKU GMIN WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO.

Prenumerata wynosi 2 zł kwartalnie
Opłata poczt. opłac. ryczałtem
Telefony: Katowice 21-47 Po południu Nr. 25-80

Wychodzi 1-go i 15-go dnia miesiąca
Redakcja i Administracja: Katowice, Pocztowa 16/II.
Redaktor: Alfred Serafin Ostroróg, Katowice

Ogłoszenia: Jednołamowy wiersz milim 30 gr Przed tekstem 60 gr za wiersz mm. Rach. w P. K. O. 304227

Nr. 17. Katowice, 15 października 1927 r. Rok III

Prof. Dr. A. SULIGOWSKI.

Rozbudowa miast w Polsce.

(Ciąg dalszy).

Rozdział III.

Polityka wewnętrzna naszych rządów z obecnej epoki.

Jak z tego widzimy, nietylko wojna ale wadliwe ustawy i rozporządzenia a w szczególności dewalucja, przyczyniły się też do wytworzenia obecnego trudnego położenia.

Krótko mówiac, nie szliśmy po linji Lubeckiego i Staszica, nie szliśmy po linji popierania produkcji i zwiększania zasobów kraju, jak to czynił Lubecki i Staszic.

O ile dotyczy rozbudowy miast nie można zaprzeczyć, że ze strony czynników miarodajnych były przedsiębrane pewne w tym kierunku zabiegi i usiłowania, chociaż jak dotąd nie przyniosły one takich korzyści, jakich się po nich spodziewać było można.

Kiedy w roku 1919 pierwszy Sejm w nowej Polsce zwany ustawodawczym rozpoczął swoją pracę, mając na względzie interesy miast polskich, zaproponowałem Sejmowi otworzenie Komisji do spraw miejskich. 1).

Sejm przyjął moją propozycję, Komisja miejska została w tymże roku 1919 otworzoną i oddana pod moje przewodnictwo. I tutej postawiłem szereg wniosków, które miały na celu rozbudowę miast.

Na początku 1920 r. na mój wniosek Sejm nadał ministrowi spraw wewnętrznych oraz radzie ministrów na mocy ustawy z d. 20 lutego 1920 r., prawo zaliczania osad w poczet miast oraz zmiany granic miast i wcielania w obrąb miast przylegających do nich gruntów 2) a w związku z tem rozszerzania wykazu miast dołączonego do dekretu o samorządzie miejskim z d. 4 lutego 1919 r.

Na początku 1921 r. wyszło też kilka rozporządzeń ministerstwa robót publicznych w przedmiocie rad odbudowy. 4)

Zkolei na moją propozycję Sejm uchwałą z d. 20 marca 1921 r. wezwał rząd aby przystąpił do budowy w miastach gmachów na pomieszczenie urzędów państwowych oraz o pobudzenie samorządów miejskich do budowy domów na pomieszczenie biur i szkół miejskich.

Podobnież na mój wniosek pod datą 20 maja 1921 r. Sejm uchwalił ustawę o zniesieniu ograniczeń dla gruntów włościańskich wchodzących w obręb miast co utrudniało zabudowanie tych gruntów i rozszerzanie terytorjów miejskich. 5).

Dalej we wniosku z d. 30 kwietnia 1920 r. żądałem, aby Sejm zalecił rządowi zajęcie się sprawą kredytu budowlanego, zwołanie narady towarzystw kredytowych miejskich, banku krajowego we Lwowie, kas oszczędności w Małopolsce oraz Kasy pożyczkowej polskiej, jak również nadanie tym instytucjom prawa wypuszczenia listów zastawnych budowlanych pod zabezpieczenie hipoteczne na placach i domach.

Zkolei, mając na widoku rozbudowę Warszawy, złożyłem Sejmowi projekt ustawy w przedmiocie

1) Obecny Sejm podobnej Komisji nie posiada.

2) Dziennik ustaw Nr. 19 z r. 1920.
3) Tamże Nr. 19 z r. 1920.
) Były one drukowane w Monitorze Nr. 75 z r. 1921.
5) Dziennik ustaw Nr. 46 z r. 1921.

przeznaczenia należących do skarbu pasa ziemi wzdłuż ulicy Górnej oraz terenów za cytadelą pod budowę domów i oddania tych gruntów w wieczystą dzierżawę osobom, które zobowiążą się bez zwłok, domy pobudować. Sejm uchwalił taką ustawę w d. 29 lipca 1921 r. 1) i w ciągu dwóch lat zbudowano cztery kamienice przy ulicy Górnej oraz zaczęto zabudowywać tereny za cytadelą, co przecież dalekiem było od czynienia zadość potrzebom społeczeństwa w kierunku rozbudowy.

W związku z tą ustawą w roku następnym 1922 na propozycję rządu Sejm rozciągnął moc ustawy z d. 29 lipca 1921 r. na trójkąt gruntu o powierzchni 17.841 metrów kwadratowych pomiędzy ulicami Górną, Myśliwiecką i nowoprojektowaną. 2).

W tymże 1922 roku przedstawiłem Sejmowi wniosek o nadanie ulg podatkowych dla nowowznoszonych domów, wniosek ten przecież po przejściu przez komisję miejską odesłany został na posiedzeniu pełnego Sejmu jeszcze do Komisji skarbowo-budżetowej, skutkiem czego ponownie przyszedł pod decyzję Sejmu i ustawa o ulgach dla nowych domów dopiero 22 września 1922 r. uchwaloną została. 3)

Ustawa ta zapewniała dla nowych domów, o ile wzniesione w ciągu 8 lat od ogłoszenia rzeczonej ustawy, zwolnienie od podatków od nieruchomości na lat 15. Z takiego zwolnienia korzystają przybudówki i nadbudówki, o ile wykończone zostały po 1 stycznia 1922 r. Nadto te nowe budowle oraz nadbudówki i przybudówki nie podlegają ochronie lokatorów oraz zwolnione są od stosowania do nich ustawy z d. 4 kwietnia 1922 r. (Dziennik ustaw Nr. 33 z r. 1922, poz. 264) o obowiązkach gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.

Współcześnie prawie, bo w cztery dni potem, a mianowicie pod datą 26 września 1922 roku Sejm uchwalił ustawę o rozbudowie miast. 4). W myśl tej ustawy w miastach, w których ruch budowlany jest w zastoju, magistraty miejskie winny się zająć tą sprawą, w większych zaś miastach należy wyłaniać w tym celu Komitety rozbudowy, złożone z 6 do 12 osób pod przewodnictwem prezydenta lub burmistrza miasta.

Do zadań tych komitetów zaliczono z jednej strony budzenie inicjatywy prywatnej w zakresie ruchu budowlanego, z drugiej prowadzenie samodzielnej akcji budowlanej w mieście. Nadano im stosowne atrybucje, a nadto dla pozyskania środków na budowę rząd zobowiązał się udzielić gwarancję do wysokości 20 miljardów marek instytucjom, które wydawać będą obligacje mieszkaniowe i oblikacje komunalne, z zabezpieczeniem na hipotekach. Gwarancja ta wobec gwałtownej dewalucji, jaka się wtedy rozwijała, nie mogła pobudzać do czynu, wypuszczanie obligacyj mieszkaniowych i komunal-nych nie było na czasie i ustawa pozostała martwą literą. Dewaluacja była fatalnem wydarzeniem, które unicestwiało najlepsze zamierzenia.

Dodać należy, że dwa wcześniejsze rozporządzenia sejmowe, a mianowicie ustawa z d. 1 sierpnia 1919 r., o państwowym funduszu mieszkaniowym 1) oraz zawarta w ustawie o zasileniu finansów miejskich dyspozycja sejmowa, mocą której na pokrycie niedoborów akcji rozbudowy gminy miejskie mają prawo ustanawiać i pobierać osobne opłaty komornego 2), z tych samych powodów, a więc z przyczyny dewaluacji również nie przyniosły pożytku.

W tym stanie rzeczy, gdy minister Władysław Grabski zamknął nareszcie w roku 1924 epokę dewaluacji i gdy ustalił nową walutę, wypadło podnieść na nowo sprawę rozbudowy miast.

Jakoż w roku następnym ciała prawodawcze ogłosiły nową ustawę o rozbudowie miast z d. 25 kwietnia 1925 r., z nadmienieniem, że zarówno ustawa o państwowym funduszu mieszkaniowym z r. 1919 jak i ustawa o rozbudowie miast z r. 1922 utraciły swoją moc. 3)

Nowa ta ustawa stanowi ulepszoną formę poprzedniej ustawy. Zachowuje zasadę, że sprawę rozbudowy, powierza się magistratom, a w większych miastach komitetom rozbudowy, ustala przecież pomoc finansową ze strony rządu w inny sposób, aniżeli to miało miejsce w ustawie z r. 1922. Zamiast gwarancji ze strony państwa za obligacje mieszkaniowe i komunalne przewiduje kredyty budowlane z utworzonego w r. 1925 państwowego funduszu gospodarczego oraz ze sprzedaży listów zastawnych i obligacyj instytucyj finansowych, a co najważniejsza tworzy państwowy fundusz rozbudowy miast 4) W tym celu ustanawia dwa podatki, jako to: państwowy podatek od lokali i państwowy podatek od placów niezabudowanych a odpowiednich do budowy domów w mieście, przepisując jednocześnie szczegółowe prawidła dla poboru tych podatków 5). Do funduszu rozbudowy miast ustawa dołącza pożyczki udzielone z funduszów skarbu na cele budowy przed wydaniem tej ustawy, a nadto dotacje ze strony państwa i gmin, bez bliższego zresztą określenia, kiedy i w jaki sposób te dotacje będą wpływały. Wreszcie projektuje utworzenie rady państwowego funduszu rozbudowy miast przy ministrze skarbu 1)

W uzupełnieniu tej ustawy minister skarbu w porozumieniu z trzema innymi ministrami ogłosił rozporządzenie z d. 20 maja 1925 r. 2), w którem wyjaśnił bliżej sposoby nabywania gruntów w mieście od skarbu oraz ustalił zasady oprocentowania udzielonych pożyczek. W § 18 tego rozporządzenia

1) Dziennik ustaw Nr. 69 z r. 1921.
2) Dziennik ustaw Nr. 89 z r. 1922.
3) Dziennik ustaw Nr. 88 z r. 1922, poz. 78.
4) Dziennik ustaw Nr. 89 z r. 1922, poz. 81

1) Dziennik ustaw Nr. 72 z r. 1919.
2) Tamże — Nr. 2 z r. 1922.
3) Tamże — Nr. 51 z r. 1925.
4) Tamże — art. 12.
5) Tamże — art. 16 — 18.

1) Dziennik Ustaw Nr. 51 z r. 1925, art. 20
2) Dziennik usatw Nr. 56 z r.a 1925.

za terminową spłatę annuitetów od pożyczek w listach zastawnych i obligacjach gwarantują i skarb i gmina miejska. O poręce ze strony państwa zamieszczoną będzie odpowiednia wzmianka na wydanych listach zastawnych i obligacjach. Dla pełności obrazu należy przytoczyć, że obok zwolnienia czynności związanych z pożyczkami na budowę od stempli nowa ustawa zwalnia budujących od podatku od kapitału i rent na lat piętnaś ie oraz od podatku dochodowego na lat dziesięć 3).

Niewątpliwie i ciała prawodawcze i rząd ujawnili aż nadto jasno w tych nowych rozporządzeniach dążenie do rozbudowy miast i pragnienie wywołania ruchu budowlanego w miastach polskich Zdawało się że jeżeli nie zaraz w roku 1925, to przynajmniej w roku 1926 ruch ten powstanie. Nadzieje te nie spełniły się.

Świeżo Magistrat m. Warszawy ogłosił w Kurjerze Warszawskim statystykę swojego urzędu zdrowia 4). Ze statystyki tej okazuje się że 66 proc. a więc dwie trzecie ludności stolicy gnieździ się w wielkiej ciasnocie jedno i dwupokojowych mieszkaniach i że w ciągu 1927 roku należałoby pobudować conajmniej 53.000 izb dla pewnego przynajmniej złagodzenia fatalnych warunków mieszkaniowych.

Zapewne od czasu do czasu w miastach naszych jakieś nowe budynki przybywają ale co to znaczy wobec stale rosnącego zapotrzebowania. Głód mieszkaniowy trwa i nietylko trwa, ale nawet wzmaga się jak to odczuwa i Warszawa i inne miastą, które również tej klęsce ulegają.

3) Dziennik ustaw Nr. 51 z r. 1925 — art. 25i26
4) Kurjer Warszawski Nr. 66 z dn. 6 marca 1927r.

— Ciąg dalszy nastąpi. —

Reforma podatkowa.

Opracowany pod kierunkiem p. ministra skarbu Czechowicza projekt reformy podatkowej obejmuje trzy działy zasadnicze:

1) przekazanie samorządom częściowo na wzór niemiecki, wszystkich podatków realnych, pobieranych obecnie przez państwo, a więc podatku gruntowego, od nieruchomości miejskich oraz przemysłowego w formie świadectw przemysłowych i handlowych, wzamian za skasowanie uprawnień do wprowadzania dodatków do podatków państwowych od obrotów i spożywczych oraz do udziału w państwowym podatku dochodowym;

2) wprowadzenie na rzecz państwa, na wzór francuski, proporcjonalnych podatków cząstkowych (cedularnych) o charakterze rzeczowych, obciążających poszczególne rodzaje dochodu (z nieruchomości gruntowych, z budynków, z przedsiębiortw przemysłowych i handlowych, z wolnych zajęć zawodowych, z tantjem, z kapitałów pieniężnych oraz z uposażeń służbowych i emerytur), a nadto wprowadzenie ogólnego uzupełniającego podatku dochodowego czysto osobistego i progresywnego;

3) wprowadzenie na rzecz państwa, na wzór niemiecki, stałego podatku majątkowego o nieznacznem rozpięciu progresji.

Już na pierwszy rzut oka projektowane zmiany w polskiem ustawodawstwie skarbowem czynią wrażenie mieszaniny wzorów obcych. Aby jednak zdać sobie sprawę czy nowy projekt reform podatkowych uwzględnia najważniejsze korzystne cechy kopjowanego ustawodawstwa niemieckiego i francuskiego i czy naprawia błędy naszego ustawodawstwa skarbowego, trzeba uświadomić sobie, na czem polegały zasadnicze linje reform ustroju skarbowego Francji i Niemiec.

Zasadniczą cechą francuskiej reformy ustroju podatkowego było zastąpienie starych realnych podatków państwowych przez system podatków od dochodu, mianowicie przez szereg podatków cząstkowych, obciążających poszczególne rodzaje dochodu (od nieruchomości niezabudowanych, od nieruchomości zabudowanych, od zarobków z prowadzenia gospodarstwa rolnego, od zarobków przemysłowych i handlowych, od zarobków z wykonywania zawodów niehandlowych, z płac, pensji i emerytur, z wierzytelności depozytów i kaucji, z papierów wartościowych, losów i premji), oraz przez ogólny podatek dochodowy czysto osobisty i progresywny obciążający całość dochodów podatników. Do nowego systemu cząstkowych podatków dochodowych włączono odpowiednio zreformowane stare daniny gruntowe oraz podatek od dochodu z papierów wartościowych Z dawnych podatków realnych pozostały, poza kompleksem 8 podatków dochodowych cząstkowych, wyłącznie danina osobista od ruchomości, oraz podatek patentowy, jako źródła dla przejściowej eksploatacji przez związki komunalne. Źródłem wpływów bezpośrednich związków komunalnych, nie licząc drobnych samoistnych podatków i opłat, są częściowo dodatki do starych podatków, wymienionych wyżej (o fikcyjnym wymiarze), częściowo zaś dodatki do niektórych podatków dochodowych cząstkowych.

Widzimy więc, że w wyniku reformy skarbowej we Francji utrzymano jeden tylko typ podatków o charakterze rzeczowych, obciążających poszczególne źródła dochodowe. Podatki te uzupełnia ogólny progresywny podatek dochodowy, o typie czysto osobistego. Opierając swój system skarbowy na podatkach, dochodowych, Francja przeciwstawiła się wszelkiem próbom wprowadzenia podatku majątkowego.

W Niemczech w wyniku reform podatkowych przedwojennych i powojennych, w dziedzinie bezpośredniego opodatkowania utrzymano system starych realnych podatków przychodowych od gruntów budynków i przedsiębiorstw—podatków, przekazanych przed wojną całkowicie związkom komunalnym, po wojnie zaś eksploatowanych, obok tych związków, także częściowo przez państwa, wcho-

dzące w skład Rzeszy, poza tem jednym typem podatków przychodowych jest w Niemczech bardzo głęboko sięgający ogólny podatek dochodowy o charakterze podatku czysto osobistego, podatek dochodowy od spółek i związków oraz podatek majątkowy o charakterze poboru uzupełniającego podatek dochodowy. Ze względu na powojenne potrzeby finansowe Rzeszy niemieckiej podatek dochodowy, będący przed wojną źródłem dochodowem krajów i związków komunalnych, pobierany jest obecnie przez Rzeszę, kraje zaś i związki komunalne mają tylko określony udział we wpływach z tego źródła. Związki komunalne, obok podatków wyłącznie krajowych i gminnych, jakiemi są głównie powyżej wymienione podatki realne: gruntowy, od nieruchomości i przedsiebiorstw oraz inne podatki (domowo-czynszowy, od zabaw, przyrostu wartości i pomniejsze), korzystają więc z udziału w podatkach Rzeszy dochodowym, a także od przejścia własności nieruchomości oraz mają prawo pobierać dodatki do niektórych podatków ogólnopaństwowych. Główną istotą ostatnich reform podatkowych niemieckich jest wprowadzenie zasady „jednolitej wartości" t. j. wspólnej dla wszystkich przypadków jednolitej normy szacunkowej dla każdego przedmiotu majątkowego, która powinna być przyjmowana za podstawę zarówno przy wymiarze podatku majątkowego jak i podatku spadkowego oraz tych podatków przychodowych krajowych, i komunalnych, które pobierane są na podstawie wartości objektów opodatkowanych. Nadto zasadniczego znaczenia jest ujednostajnienie formalnych przepisów podatkowych, t. j. wydanie ogólnej ordynacji podatkowej, regulującej sprawę wymiaru, doręczeń, terminów, postępowania odwoławczego, kar za zwłokę, egzekucji podatków i t. p.

Otóż projekt reform polskiego ustawodawstwa skarbowego nie uwzględnia zasadniczych reformatorskich myśli przewodnich skarbowego ustawodawstwa Zachodu, kopjuje tylko niektóre wzory obce miesza system niemiecki z systemem francuskiem, nadto wprowadza pomysły własne, przeważnie niefortunne, i w rezultacie miast wskazać drogę ku naprawie błędów naszego ustawodawstwa skarbowego, grozi nowem zamieszaniem.

Planując na wzór francuski, wprowadzenie podatków dochodowych cząstkowych, projekt reformy naszego ustawodawstwa skarbowego nie przewiduje zamiany obecnych niedoskonałych podatków przychodowych na podatki dochodowe cząstkowe, lecz, przeciwnie, zachowując je i przekazując związkom komunalnym projekt ten stwarza system podwójnego opodatkowania tych samych objektów gospodarczych podatkami o zbliżonym do siebie typie podatków rzeczowych.

Zatrzymując dotychczasowe podatki przychodowe i wprowadzając stały podatek majątkowy, projekt ten nie korzysta przytem z doniosłych doświadczeń niemieckich i nie wprowadza zasady „jednolitej wartości" dla każdego opodatkowanego przedmiotu majątkowego.

Polski projekt reform nie korzysta również z doświadczeń niemieckich w dziedzinie podziału źródeł dochodowych między państwo i samorządy, skoro, zamiast indywidualnego przekazania poszczególnym jednostkom komunalnym wpływów z obecnych podatków realnych, co rozstrzygnęłoby, w razie ich zachowania, trudności, związane z nierównością obciążenia temi podatkami poszczególnych dzielnic wprowadza szkodliwą dla rozwoju życia samorządowego zasadęześrodkowania w rękach państwa poboru tych podatków, tudzież zasadę podziału osiągniętych wpływów między związki komunalne według klucza, korygowanego względami dowolnemi. Projekt unieruchomienia stawek podatków realnych, przekazanych samorządom, oraz zniesienie wszelkich dodatków komunalnych do podatków państwowych, zdradza nawet brak wiadomości, że imponujące wyniki w gospodarce samorządowej zarówno Francji, jak Niemiec osiągnięto właśnie dzięki ruchomej skali dodatków do podatków państwowych, skali częstokroć bardzo wysokiej, określonej w zależności od potrzeb inwestycyjnych miejscowych i korzyści płynących bezpośrednio dla opodatkowanych.

Pomijając godne naśladowania wzóry reform ustawodawstwa skarbowego Zachodu, polski projekt reform nie usuwa błędów obecnego ustawodawstwa podatkowego, gdyż zachowuje w formie niezmienionej stare, niedoskonałe podatki przychodowe, wprowadza nowe podatki dochodowe o charakterze rzeczowych, oraz na stałe podatek majątkowy, posiadający takiż charakter. W wyniku podobnej reformy te same objekty gospodarcze byłyby trzykrotnie obciążone zbliżonemi co do typu podatkami, wskutek czego mielibyśmy nie uproszczenie systemu podatkowego i nie zmniejszenie ilości podatków zasadniczych, lecz ich zwiększenie, gdyż podstawy wymiaru co do każdego z trzech pomienionych podatków byłyby różne.

K.

—o—

Stosunek burmistrza i kierownika Urzędu Policyjnego do starosty.

Często zdaża się, że pewne czynniki nie właściwie oceniają stosunek służbowy burmisttrza i kierownika urzędu policyjnego w b. dzielnicy pruskiej do właściwego starosty. Stosunek ten oświetla p. Mazurkiewicz burmistrz Odolanowa z którego wywodami zupełnie się godzimy.

Na postawie pruskiej ordynacji miejskiej z dnia 30. maja 1853r., która w byłej Dzielnicy Pruskiej jeszcze obowiązuje, podlegają burmistrzowie byłej Dzielnicy Prus. służbowo wojewodom a nie starostom, jak to ma miejsce w innych dzielnicach Polski odnośnie do burmistrzów w miastach poniżej 15 tysięcy mieszkańców. Żadna inna ustawa, ani pruska, ni polska nie opiewa, że starosta w byłej Dzielnicy Pruskiej jest „przełożonym" burmistrza względnie **kierownika** Miejskiego Urzędu Policyjnego, a burmistrz **w tym samem charakterze** „podwładnym" Wedle § 62 nr. 1 w wyż wymienionej ordynacji miejskiej nałożono burmistrzowi obowiązek „kierowania policją miejscową" (Handhabung der Ortspolizei), a pruska ustawa o zarządzie policji z dnia 11 marca 1850r. określa bliżej funkcje miejscowej władzy policyjnej.

§ 1 owej ustawy brzmi:

„Die oertliche Polizeiverwaltung wird von dem nach den Vorschriften der Gesetze dazu bestimmten Beamten im Namen des Koenigs gefuerhrt-Vorbehaltlich der im § 2 des gegenwaertigen Gesetzes vorgesehenen Ausnahmen.

Die Orts-Polizeibeamten sind verpflichtet. die ihnen von der Vorgesetzten Staatsbehoerde in Polizei Angelegenheiten ertheilten Anweisungen zur Ausfuerung zu bringen.

Jeder, der sich in ihrem Verwaltungsbezirke aufhaelt oder daselbst ansaessig ist, muss ihren polizeilichen Anordnungen Folge leisten".

Z powyższego ustępu 2 § 1 owej ustawy wynika, że miejscowi urzędnicy policyjni są obowiązani wykonać polecenia-wskazówki (Anweisungen) przełożonej władzy państwowej w sprawach policyjnych. Z tego atoli jeszcze nie wynika, że burmistrz względnie kierownik Miejskiego Urzędu Policyjnego byłej Dziel. Prus. jest **„podwładnym"** starosty w byłej Dzieln. Prus., tem więcej, że staroście nie przysługują żadne środki **dyscyplinarne** wobec kierownika Miejskiego Urzędu Policyjnego, jedynie grzywny porządkowe na podstawie ogólnych ustaw. A ponieważ niema jasnych przepisów co do stosunku służbowego kierownika Miejskiego Urzędu Policyjnego do starosty, możnaby stosunek ten porównać z posterunkim lub starszym przodownikiem Policji Państwowej a burmistrzem w charakterze kierownika miejskiego Urzędu Policyjnego, obaj-posterunkowy i starszy przodownika-zobowiązani są wykonać zarządzenia policyjne kierownika miejscowej władzy policyjnej a pomimo to nie jest burmistrz względnie kierownik Miejskiego Urzędu Policyjnego ich przełożonym a oni jemu podwładni.

—o—

Statut miejscowy dotyczący użyteczności hali mięsnej miasta Katowic.

Na postawie § 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11-go marca 1850 r. i § 69 ustawy przemysłowej dla Rzeszy niemieckiej w brzmieniu ustawy z dnia 26-go lipca 1900 r. zostaje w porozumieniu z Magistratem i Radą Miejską miasta Katowic wydany następujący statut miejscowy:

§ 1.
Przeznaczenie hali mięsnej.

Halę mięsną przeznacza się dla odbywania publicznego, każdemu, dostępnego targu mięsem, wyrobami mięsnemi, tłuszczem i wnętrznościami. Innemi towarami nie wolno w hali handlować i ich przechowywać.

§ 2.
Czas trwania ruchu w hali mięsnej.

Hala mięsna otwarta jest dla ruchu targowego codziennie, oprócz niedziel i świąt:

a) w czasie od 1-go kwietnia do 15go października od godziny 5-tej rano.

b) w czasie od 16-go października do 31go marca od godziny 6-tej rano,

c) ruch publiczności rozpoczyna się o jedną godzinę po otwarciu hali później i kończy się o godz. 13-tej,

d) w soboty, wszelkie dni przedświąteczne i w dni wypłat zarobków trwa ruch do godziny 14-tej.

Jedną godzinę później powyżej wymienionego czasu, tak handlarze, jak i publiczność winni halę opuścić.

§ 3.
Przydział i użytkowanie straganów.

Zarząd Zakładów Miejskich w porozumieniu się z Komisją targową uskutecznia przydział straganów w hali.

Stragany odnajmuje się na przeciąg, miesiąca kalendarzowego (miesiąc 30 dni) według miesięcznej stawki taryfowej.

Wynajęte stragany mogą być tylko przez samego najemcę używane W żadnym wypadku nie wolno najemcy odstąpić swego miejsca spredaży trzeciemu, także wtedy, gdy sam nie może używać miejsca sprzedaży z jakiegokolwiekbądź powodu.

O ile właściwy najmobiorca chwilowo z wynajętego straganu nie korzysta i w razie większej frekwencji wynajęte miejsce nie zostało zajęte do godziny 8-mej, natenczas owe miejsce może być przydzielone innej osobie na ten dzień bez prawa żądania ze strony miesięcznego (stałego) najmobiorcy zwrotu części opłaty uiszczonej przez niego do Kasy Miejskiej.

Rzeźnicy oraz handlarze mięsem, mają na swych straganach mianowicie na froncie, po prawej stronie umieścić tablicę, wykazującą wyraźnem, czytelnem i trwałem pismem ich imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania.

§ 4.
Obliczenie i płacenie opłat za stragany.

Opłaty za stragany (vide taryfę opłat) oblicza się według powierzenni zajętej przez najmobior-

ść, przyczem ułamki m2 zaokrągla się wzwyż, w szczególności:

a) przy opłacie miesięcznej do dziesiętnych części m2,

b) przy opłacie tygodniowej do pełnych m2.

Najem straganu dopuszczalny jest na okres najmniej jednego miesiąca. Najmobiorca odpowiada jednak w tym wypadku za opłatę również w następnym miesiącu, o ile nie odmelduje go do 25-go bieżącego miesiąca.

Opłaty można uiszczać:

a) za każdy miesiąc z góry; w tym wypadku winny być wpłacone najpóźniej do dnia 15-go danego miesiąca,

b) za każdy tydzień z góry, w tym wypadku winny być wpłacone najpóźniej w 3-cim dniu targowym danego tygodnia do godz. 10. rano.

Po bezskutecznym upływie powyższych terminów, jak i w razie odmowy zapłaty nastąpi przymusowe ściągnięcie zaległych opłat w drodze administracyjnej.

—o—

Komunikaty.

Zarząd Związku Gmin Woj. Śl. uwiadamia, że odtąd syndyk Związku przyjmuje interesentów w poniedziałki, środy i soboty i to w czasie od godziny 10 tej do 13 tej. Przybycie swe w inne dni, zechcą interesenci zgłosić poprzednio w biurze Związku, które mieści się teraz przy ul. Pocztowej Nr. 16 Nr. telefonu: Katowice 21-47.

—o—

Na posiedzeniu swem w dniu 7. X. br. Zarząd Związku obradował nad terminem i porządkiem obrad walnego zebrania Związku. Postanowiono odbyć

Walne Zebranie Związku Gmin

w dniu 19-go listopada 1927 r. przed poł. o godz. 10-tej i to na zaproszenie p. prezydenta Szpaltensteina w sali Rady Miejskiej. w **Król-Hucie.**

Na porządek dzienny w. zebrania składać się będą m. i.

a) sprawozdania z czynności Zarządu i kasowe i udzielenie pokwitowania

b) referaty

o projekcie ordynacji wyborczej miejskiej i gminnej-ref Kuhnert

o projekcie ordynacji miejskiej-ref. Koj

o projekcie ordynacji wiejskiej-ref. Broncel

o szkolnictwie i stosunku nauczycielstwa do zarządu gmin-ref. Kuhnert

ustawy

o potrzebie nowelizacji Funduszu Bezrobocia-ref. Kuhnert

o projekcie dalszej nowelizacji ustawy o tymcz. uregulowaniu finansów komunalnych - ref. Kuhnert.

Dalsze referaty wejdą na porządek obrad, o ile zostaną w czas zgłoszone. W tym celu upraszamy P. T. Magistraty i Urzędy Gminne o przesłanie swoich wniosków na walne zebranie najpóźniej do 5-go listopada br. do syndyka Związku.

—o—

Na tem samem zebraniu wybrano na delegatów Związku Gmin na zjazd Związku Miast Polskich obradujący w dniach 21. do 24. X. br. w Poznaniu pp. Flacha i Kuhnerta.

—o—

W celu przedstawienia dezyderatów naszych miast i gmin p. Wojewodzie, jak wogóle omowienie całokształtu spraw komunalnych z p. Wojewodą, Zarząd wyłonił komisję w osobach przewodniczącego Zarządu, dalej pp. prezydenta Szpaltensteina, burm. Grzesika i syndyka Kuhnerta. Po wypracowaniu odpowiedniego memorjału, komisja zabiegać będzie u p. Wojewody o posłuchanie.

—o—

Dalej postanowiono utworzyć w biurze Związku osobny oddział prasowy którego kierowictwo zlecono syndykowi.

—o—

Przedmiotem dalszych obrad zebrania Zarządu były nast. sprawy: sejmików powiatowych i kom. wydziałów powiatowych, urzędów okręgowych, komisji szacunkowych do podatku dochodowego, nowego podziału udziału gmin w tymże, dodatku mieszkaniowego, pobierania podatku budynkowego w 4 latach, konwersji pożyczki rządowej, wniosek o umorzenie pożyczek na inwestycje w celu zajęcia bezrobotnych, sprawę opłat stęplowych i inne.

Instrukcja kasowo-rachunkowa dla gmin.

Zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzpltej z 17. VI. 1924 (Dz.U.R.P. Nr. 51, 522) rozporządzenia Min. Spr. Wewn. z 28. III. 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 38,345 oraz po myśli okólnika Min. Spr. Wewn. z 6. V 1927 (S. F. 2231-27) ma wejść w życie z dniem 1 kwietnia 1928 r. nowa instrukcja kasowo-rachunkowa dla związków komunalnych. Opierając się na wzorze ogólno-polskim, Śl. Urząd Wojewódzki opracował obecnie takąż instrukcję i przesłał projekt ten Zarządowi Związku Gmin do zaopinjowania.

W celu wysłuchania jaknajwiększej liczby zainteresowanych, zwołuje się na dzień 26 październik br. na godz. 10-tą posiedzenie do ratusza w Katowicach. Ponieważ projekt zawiera kilkadziesiąt stron pisma maszynowego i kilkadziesiąt wzorów, obrady przeciągną się prawdopodobnie przez dwa dni. Ze względu na doniosłość sprawy pożądany jest najliczniejszy udział delegatów naszych miast i gmin.

O długoterminowe pożyczki hipoteczne.

W związku z zabiegami o wczęcie u nas ruchu budowlanego, Zarząd Związku Gmin zwrócił się swego czasu do dyrekcji Banku Gospodarstwa Krajowego w Warszawie o zaliczenie szeregu miejscowości w Woj. Śląskiem do rzędu miejscowości, w których Bankowi Gospodarstwa Krajowego wolno udzielać pożyczek długoterminowych na hipoteki nieruchomości miejskie. Rozchodzi się w tym wypadku o nasze gminy wiejskie o t. zw. charakterze miejskim.

Zgodnie z przesłaną nam odpowiedzią Banku, prosimy zarządy wszystkich odnośnych gmin o bezzwłoczne nadesłanie na adres Związku Gmin wykazu, z którego wynikałyby nast. dane:

1) ilość budynków mieszkalnych, murowanych, krytych materjałem ogniotwrałym (blachą, dachówką lub papą),

2) ilość domów, odnajmowanych za czynszem, oraz

3) ilość domów, od których jest opłacany podatek od nieruchomości w myśl Rozp. Prez. Rzpltej z dnia 17. 4. 1924 (Dz.U.R. P. 51, 523),

) ilość mieszkańców danej gminy.

Wszystkie powyższe dane powinny być potwierdzone przez właściwe Starostwo.

—o—

Drukarnia Ludowa, Mysłowice, ul. Pszczyńska 3